JE MAINTIENDRAI.

DE CURAÇAOSCHE COURANT.

Deel XVIII. ZATURDAG den 15den MEI, 1830. N. 19

Gedrukt en Zaturdag's morgens uitgegeven ter Drukkery voor Zyne Majesteit den Koning der Nederlanden, door De Weduwe WILLIAM LEE.

Mengelingen.

BROKKEN UIT HET DAGBOEK VAN DEN OUDE VAN HET MEER.

Ik ben ziek; wien zal ik als geneesheer gebruiken?

Hoezeer ik meestal eene goede gezondheid mag genieten, kreeg ik, (vermoedelyk doordien wy in den *regen-mousson* zyn,) de koorts, en myne huisgenooten begrepen, dat er eenen docter moest gehaald worden.—Maar wie?—ziedaar de *cardo questionis*.—In onze gemeente hebben wy het geluk er *geen* te bezitten sedert den dood van meester PURGEER, die in het laatst der vorige eeuw, in den ouderdom van 82 jaren, ontsliep.—Wy hebben echter sints dien tyd, by *den burgerlyken stand*, oneindig minder dooden dan te voren; want meester PURGEER was de oudste van al de patienten, waarover hy immer gepraktiseerd heeft.—Myn baardschraper, die leerjongen by hem geweest is, zegt, dat hy nimmer gewoon was eenige zyner eigen *medicamenten* te gebruiken, en wil logisch bewyzen, dat het daaraan moet worden toegeschreven.—Doch dit daargelaten, wy moesten by onze buren te A. geneeskundige hulptroepen halen; maar er zyn daar helaas *twee practici*, de een, ANTOON VROEG, is de protégé van oom GERRIT, en de zoon van meester MAARTEN VROEG, wiens *leven en wandelingen* de Utrechtsche hoogleeraar VOSMEER zoo echt *humoristisch* heeft beschreven. De man is zeer gelukkig in zyne practyk, schryft strenge diëeten voor, en neemt, als de ziekte ernstig wordt, spoedig een consult met professor B., uit de naastby gelegen stad.—De andere is er eerst sints kort gevestigd; noch ik, noch een der mynen kende hem, maar de groote lui uit den omtrek spreken met veel ophef van hem, als van eenen tweeden BOERHAVE—(*hemel! welk een heiligschennis; het is goed dat de docter het niet hoort*) als een tweede BROUSSAIS wil ik zeggen.—Dezen wilde myne vrouw met geweld hebben, dat ik zoude gebruiken, zeggende: dat meester VROEG maar ampel plattelands heelmeester was dat hy niet had ge*studeerd*? (by haar synonime met *gepromoveerd* en dat in alle geval een *medicinae et artis obstetriciae doctor*, gelyk zy met vergulde letters op zyn deur had gelezen, altyd behoorde voor te gaan.

Oom GERRIT viel hierop in en zeide: "allemaal kool, MIETJE; de ondervinding is de beste leermeester.—VROEG heeft al gepokt en gemazeld, en die hekkespringer komt kars vars van de academie, waar hy vier jaren heeft doorgebragt; oudtyds studeerde men langer, maar wy leven in de *stoom-eeuw*—nu, daar houdt docter WIND veel van, want het stoomt al wat aan hem is."

MIETJE. Wat nieuw is, is verkeerd in uwe oogen, broeder! dat weten wy, en daarom heeft docter ook de eer niet van u te behagen; maar knap is hy.—Toen tuinbaas SAARTJE in het voorjaar van de trappen viel, en zoo vele wonden aan het hoofd had, dat men vreesde, dat zy getrepaneerd moest worden, heeft hy, door haar veertig bloedzuigers aan den hals en in den nek te leggen, haar geheel voor die gevaarlyke operatie bewaard.

Oom GERRIT. O ja, dat is bewezen, want *docter zegt het zelf*;—doct *meester*, die naderhand geroepen is, om de kneuzingen te genezen, die hy zeide dat tot de *externe praktyk* behoorde, heeft verklaard, dat met eene eenvoudige *aderlating* voor den schrik, en *compressen met brandewyn* en *water*, alles even goed, ja beter en minder kostbaar, had kunnen worden gecureerd.—Als SAARTJE geene frissche, dikke meid geweest was, dan hadden die lelyke *sloot-rupsen* haar geheel uitgezogen.—Nu, die beesten zyn van Franschen oorsprong, en al wat van daar komt verstaat de kunst van *uitzuigen*.

Ik Och GERRIT, laat de politiek er nu buiten, want die heeft niets met myne koorts gemeen.

Oom GERRIT. Niet? wel ik wed van al; als de tyding kwam dat de *Russen* te *Konstantinopel* waren,—je werd dadelyk beter van louter vreugde.

MIETJE. Broeder, ik verzoek u met de kwaal van mynen lieven man niet den draak te steken;—wy laten u uwen kostelyken baardschraper, *wy* voor ons verkiezen docter WIND.

Daar ik gewoon ben, om, als myne vrouw in het meervoudig spreekt, er my zelf altyd onder te rekenen, begreep ik, dat het besloten was *wien ik als docter zoude nemen*. Ik zweeg, en met een teederen kus verkondigde MIETJE my weinige oogenblikken later, dat de knecht reeds te paard was uitgezonden, om docter te halen.

Toen ik des namiddags een verkwikkelyk slaapje nam, dat myn gestel zeer behoefde, ontwaakte ik verschrikt, door het gestommel en geraas op trap en portaal; en eer ik my kon bezinnen, stond myne vrouw met een vreemden heer voor myn bed. Daar een verkoelende luchtstroom myn ledikant binnen waaide, begreep ik, dat ik de eer had docter WIND voor my te zien. Ik had hem echter naauwelyks vlugtig opgenomen, of had reeds berouw, dat ik den raad van oom GERRIT niet had opgevolgd. De Esculaap, van nog geen 25 jaren, had een *air* als of hy zoo vele *jaren* gepraktiseerd had als zulks nu *uren* het geval was geweest;— hy had een wyde pantalon *à la cosaque*, een rood fluweelen vest en een groen jagtkleed aan, waarover *de buizen* en *jassen* met elkander procedeerden, tot wiens geslacht het behoorde.—Zyn zeer uitgerekte hals was omwonden met een rooden zyden doek, waarop allerlei beesten waren afgemaald; hy was gekapt met *coup de vents* en *ailes de pigeon*; hy droeg eene parelemoeren bril, doch niet op den neus, gelyk ik, maar aan een fraai gebigarreerd lint, en hield dezelve gedurig voor de oogen, als hy iets naauwkeurig wilde bezien. Nadat hy my van top tot teen had opgenomen, nu en dan gehemd had, en uit eene doos,—waarop een schilderstukje stond, dat geen eerbare vrouw zonder bloozen kon aanzien,—eene *prise* aan MIETJE had gepresenteerd werd de pols gevoeld en had het volgende gesprek plaats.

Docter. Uw pols is geagiteerd, mynheer; hebt gy ook last van obstructien?

Ik. Sints gisteren, docter!

Docter. "Myne bloedzuigers zullen u genezen.—Gy "klaagt zeker over duizelingen—gy zyt van een *choleri-"sch-sanguinisch* temperament; myn *tissane*, myne *bloed-"zuigers* en met 14 dagen zyt gy kant en klaar."

Ik schrikte onwillekeurig toen ik die jobstyding vernam; docter scheen dit te merken en vervolgde: "wat zie ik, huivert mynheer! welligt ook al een verblinde, "een antipode van de leer van BROUSSAIS. Hoe lang "zal die verderfelyke dwaling nog voortduren.—Myn"heer heet een verstandig man; mynheer is mede-be"stuurder van het departement der maatschappy tot "nut van 't algemeen. Die maatschappy waant voor"oordeelen en bygeloof te hebben weggeruimd;—zy "dwaald mynheer! ze heeft weinig, zeer weinig nut nog "gesticht;—laat zy de vooroordeelen tegen de heerlyke "leer van BROUSSAIS wegnemen, de menschen met "bloedzuigers familiariseren, en zy is onsterfelyk!"—Tot driemalen toe had ik getracht om aan het woord te komen, ten einde docter te overtuigen, *dat ik nooit geen last van duizelingen had, dat ik geheel niet volbloedig was*, en dat *ik volstrekt niet bang was voor bloedzuigers*; maar er was geen tusschenkomen aan, vooral niet toen hy aan MIETJE zyne meesterlyke kuren ging verhalen, en de lof uitbazuinde van eenen academie-kennis, die te voren te E . . . had gepraktiseerd, doch thans zich naar S . . . . had verplaatst, alwaar hy al de andere doctoren overschaduwde, en *mathematisch* had bewezen, *dat een collega, die 30 jaren gelukkig als vroedmeester had gepraktiseerd, niets van de vroedkunde wist*.—Hy eindigde met zich niet verder met my te bemoeyen een recept te schryven, en MIETJE te beduiden, waar zy my de 12 bloedzuigers moest aanleggen, die de duizelingen zouden wegnemen, *welke nog moesten komen*.

MIETJE ging des namiddags eene vriendin bezoeken, en oom GERRIT reed uit; de zorgdragende oude, die wel gemerkt had hoe weinig vertrouwen ik in docter WIND's recepten stelde, kwam met meester VROEG terug en verzocht my deze ook ten raad te vragen. Ik deed zulks, zonder hem echter iets van de visite van den heer WIND te vertellen. De man maakte weinig complimenten, verklaarde dat ik *galachtig* was, en dat een eenvoudig loesmakend *vomitief* allerwaarschynlykst genoegzaam zoude zyn om my te genezen.—Ik keek verwondert.—Oom GERRIT kon niet zwygen, en dischte het geheele tooneel van des morgens op. Meester VROEG grimlachte, doch betuigde, zeer nederig, zyn oordeel aan dat van professor B. te willen onderwerpen.—Ik bedankte echter voor die klucht, denkende, *veel honden zyn den haas zynen dood*, en betuigde meester, dat ik zynen raad zoude opvolgen, daar ik begreep dat hy het by het regte einde had.—Onder een pypje bragt oom GERRIT gedurig het gesprek weder op de *bloedzuigers* en BROUSSAIS, zoodat meester VROEG, of hy wilde of niet, met zyn gevoelen voor den dag moest komen.—Deze zeide, geen bepaald systheem van dezen of dien te volgen, maar dat hy daarom er ver af was van alles blindelings af te keuren;— hy had de onderscheidene genees-methoden, die elkander in de laatste jaren hadden opgevolgd of verdrongen, *op zyne wyze* bestudeerd, en paste ze nu ook, *op zyne wyze*, toe. Niet zelden echter had hy, als hy zich niet vertrouwde, professor B geconsuleerd, die hem by eene zoodanige gelegenheid eens gezegd had:—"VROEG! gy doet wel, van niet blindelings te gelooven, "wat anderen met veel ophef uitventen; het is ook hier: "*beproeft alle dingen en behoudt het goede*; "het is eene "ongelukkige zucht by onze jonge geneerkundigen, om "zich volstrekt onder deze of die vaan te willen scharen; "die eenen zekeren weg bewandelen wil, *moet noch het "oude aankleven omdat het oud is.—noch het nieuwe verwer"pen omdat het nieuw is*, Overdryving is nergens gevaar"lyker dan in de geneeskunst, en hy, die, by het verlaten "der akademie, zyne bloote theorie systhematisch wil "toepassen, en de lessen der praktikale ondervinding "minacht, is of een loshoofd of een domoor, en zal het "nooit ver in de wereld brengen.—Zoo het geluk hem, "dient, moge hy een tyd lang de naar nieuwigheid ha"kende menigte tot zich lokken; ik heb zelden genees"heeren, die zoo handelden, een bestendig krediet zien "behouden.—Wy moeten ons echter wachten (had pro"fessor verder gezegd) op onze medebroeders laag te "vallen, en hunne geneeswyze, al houden wy zulks er "waarlyk voor, voor verkeerd uit te krygen, zoo wy "daar niet door ambt of pligt toe geroepen worden. *Ie"der veege zyn eigen vloer*, en het is in der daad eene vlek "die op ons vak rust, dat hier en daar, de doctoren in "dezelfde plaats zoodanig op elkander gebeten zyn, dat "zy, gelyk vyandige veldheeren, tegen elkanderen over"staan, en hunne triumphen even als dezen, naar de "*dooden* tellen, die hun medepriester van Esculaap on"der zyne patienten heeft."

Gedachten-beelden uit de groote wereld-galery.

Godsdienst-en burger-oorlog. Het wapen van *Nimes* bestaat uit een krokodil en een palmboom; men twist over de uitlegging van hetzelve, zy is echter niet ver te zoeken.—De palmboom is het *zinnebeeld des vredes*; de krokodil van het *godsdienstige fanatismus*. Het verslindt, gelyk de burger-oorlog, zyne eigene kinderen, en de palm des vredes, die uit het bloed der verslondenen opryst, is gelyk aan die, welke aan den rand van een vergiftigd water geplant zyn; kwynende laat hy zyne bladeren hangen, en geene voedselryke vruchten brengt hy voort.—De gruwelen eener *religie-oorlog* zyn niet te beschryven; *Frankryk* heeft de zoodanigen opgeleverd, die alleen *daar* kunnen plaats grypen, als de sluimerende tyger-aard des volks ontwaakt. Zonder wederga zouden zy in de geschiedboeken staan, zoo hun niet de *Bartholomeus-nacht* vooraf gegaan, en de *omwenteling* gevolgd waren.—Deze laatste was de bloedigste aller bruiloften; de waan, door het heiligste verlaten, boeleerde met het vermetelste.—De omwenteling, die in *Frankryk* alle geloof verteerde, heeft de *geloofshaat* wel gesmoord, maar niet *verydeld*.—De kalk van den grond is niet gebluscht; zoodra er water op komt, vliegt zy op nieuw in vlam.

De Jezuit, met dat kalme gezigt, waardoor geen blik in de ziel kan dringen, was eens een hevig voorvechter zyner orde. Wraak tegen de ryken en magtigen onder de stervelingen, die zyne orde deden vallen, maakte hem tot een yverig bevorderaar van eene omwenteling, *die alles begroef*. De stroom sleepte hem in het eerst mede; toen dezelve minder hevig woedde, ontworstelde hy zich aan de golven, en bleef een opmerkend aanschouwer, tot dat hy de kans schoon zag: toen sloot hy zich aan de ryken en magtigen weder broederlyk aan, beloofde hun zyne hulp tegen den veldwinnenden geest van liberale beginsels en LOYOLA's priesterschap besteeg op nieuw den wel omver geworpenen maar niet verdelgden troon.

Vryheid van denken, spreken, lezen en schryven. Goddelyke blindheid, welk een vreesselyke geessel zyt gy altyd voor het kleinmoedig geslacht dezer aarde geweest! Waar brak ooit het gif der omwenteling woedender uit, dan daar waar gy te voren den scepter zwaaidet! Telkens volgde de straffe de kortzigtigheid op den voet.—En toch sluiten de blinden, al zyn hun ook de oogen, onder verschrikkelyke smarten geopend, dezelve weder vrywillig digt, in gevaar van de pynlyke kunstbewerking nog eenmaal te ondergaan.—Slagboomen zyn magtelooze afsluitingen van echte *liberale beginsels*. Gy kunt de wetenschap, die alles bezielt en verzoent buiten sluiten, maar niet het schuim er van, *de dagbladgeleerdheid* en *oppervlakkige verlichting*; deze spatten over den slagboom heen. Hy, die de zon niet kent, houdt haar nevenbeeld voor de echte. Zoo hield men *den waanzin van jakobinusmus*, lang na dat het zich zelf overleefd had, in die staten nog voor *echt liberalismus*, waar men de vryheid van *denken, spreken, lezen en schryven* als *contrabande* had uitgebannen. Men kon niet vergelyken, geene proeven nemen.—*Loci communes* van een *veil* liberalisme, gingen voor *openbaringen der eeuwige wysheid* door; *declamatien*, met welke men in een' vryen staat den draak stak, voor *onbetwistbare waarheden*. De vonk, die elders op assche gevallen zou zyn, dien ieder verstandigen, zonder gerucht te maken, uitgetrapt zoude hebben, viel daar op kool en zwavel. De straf volgde de dwaasheid op de hielen.

BEKENDMAKING.

Secretarie van het Gemeente Bestuur,
Curaçao den 13den Mei 1830.

VAN wege het Gemeente Bestuur wordt by deze bekend gemaakt, dat de Commissie uit hetzelve op Woensdag den 26sten dezer maand, binnen het Huis der Gemeente des morgens te 10 ure zal zitting houden tot het aanhooren van die genen, dewelke eenige bezwaren hebben intebrengen tegen de rekeningen van Contributie tot instandhouding der Schuttery over dit Jaar.

De President van het Gemeente Bestuur voornoemd,
THEOD. JUTTING.

BEKENDMAKING.

Secretarie van het Gemeente-Bestuur,
den 14den Mei 1830.

HET Gemeente-Bestuur dezes Eilands, brengt ter kennis van en gelast by deze aan alle Broodbakkers dat de Brooden voor de volgende week te bakken het gewigt zullen moeten houden van 20 Oncen voor 15 Centen; terwyl de Fransche Brooden Een Once minder zullen kunnen wegen, op pœne als by publicatie van den 15den Maart 1824 is bepaald.

Van wege het Gemeente-Bestuur voornoemd,
De Secretaris van hetzelve,
I. J. RAMMELMAN ELSEVIER JR.

BEKENDMAKING.

Secretarie van het Gemeente-Bestuur,
den 7den Mei 1830.

HET Gemeente-Bestuur dezes Eilands, doet by deze aan alle Vleeschhouwers kennis geven, dat de pryzen van Versch Vleesch voor de loopende maand Mei zyn bepaald als volgt:

Ossen Vleesch op niet hooger dan 30 Centen per pond.

Schapen of Lams Vleesch op niet hooger den 25 Centen per pond.

Kabrieten en Varkens Vleesch en Schilpad op niet hooger dan 20 Centen per pond en gelast hun verder zich daaraan te houden op pœne als by de wet is bepaald.

Van wege het Gemeente-Bestuur,
De Secretaris van hetzelve,
I. J. RAMMELMAN ELSEVIER JR.

WAARSHOUWING.

DAAR ingevolge verzekering van den Stads Chirurgyn de *Sardynen* of *Sardientjes* gedurende de maanden Mei, Juny, July en Augustus gemeenlyk vergiftig zyn, zoo waarschouwt de ondergeteekende het publiek tegen het gebruik daarvan.

De Commissaris van Policie,
MR. J. B. GRAVENHORST.

Den 30sten April 1830.

OPROEPING!

JOSEPH VAN JR. HENRIQUEZ EN ESTEBAN BEOLA, in kwaliteit als Executeuren in den Boedel en Nalatenschap van wylen MARIA FRANSUESA ARDUEN overleden te Aruba, roepen by deze al de genen die eenige pretentien tegen den gemelden Boedel mogten hebben, op dit eiland alsmede op Aruba, om dezelve aan hen inteleveren, en verzoeken al de Debiteuren aan voorzyden Boedel met de betaling van hunne rekening binnen den tyd van zes weken voor te komen.

Curaçao den 7den Mei 1830.

TE HUUR.

DE ondergeteekende biedt aan te Huur haar Huis op de Plantagie Groot Kwartier. Voor verdere informatie gelieve men zich te vervoegen by de ondergeteekende op de Plantagie Gaieto.

DEWED. B. H. PHILLIPS.

Den 14den Mei 1830.

CURAÇAO.

Vaartuigen in en uitgeklaard sedert onze laatste.

INGEKLAARD—MEI.

11. golet Spartan, Barclay,		St. Thomas
13. —— Geertruida, Levy,		dito
14. —— Antoinette, Simon,		dito

UITGEKLAARD—MEI.

10. bark Drie Gebroeders, Flemming,
11. golet Mary, Meinhardt,

Op Zondag den 9den dezer, ter gelegenheid der verjaring des geboortedags van Hare *Koninklyke* Hoogheid Wilhelmina Frederika Louisa Charlotta Mariana, Dochter des *Konings*, waren de schepen in de haven met vlaggen versierd.

Wy hebben sedert onze laatste drie Couranten uit St. Thomas van den 17den en 25sten April en van den 1sten Mei ontvangen, behelzende die van den 17den de aanspraak des Konings van Frankryk, by het openen der Kamer van Pairs; de andere twee bevatten volstrekt geene staatkundige tydingen, schoon er Europische berigten tot den 18den Maart ontvangen zyn.

De Koning van Frankryk heeft de zitting der kamer op den 2den der maand Maart met de volgende aanspraak geopend:

"Myne Heeren!—Het is altyd met vertrouwen dat ik de Pairs van het ryk en de afgevaardigden van de departementen om mynen troon doe scharen.

"Sedert uwe laatste byeenkomst hebben gewigtige gebeurtenissen den vrede van Europa gesterkt en de eendragt tusschen myne bondgenooten en my zelve voor de welvaart der natien, daargesteld.

"De oorlog in het oosten is geeindigd geworden. De matigheid van den overwinnaar en de vriendschappelyke tusschenkomst der mogendheden ter behoeding van het Ottomanische keizeryk der onheilen, welke hetzelve bedreigden, hebben het evenwigt behouden en de oude betrekkingen der staten bevestigd.

"Onder de bescherming der staten welke het traktaat van den 6den July geteekend hebben, zal Griekenland onafhankelyk uit deszelfs verwoestingen ryzen. De keuze van den vorst, welke geroepen is om over hetzelve te gebieden, zal genoegzaam de belangloosheid en de vreedzame oogmerken der souvereinen aan den dag leggen.

"Thans ben ik bezig, in overeenstemming met myne bondgenooten, om onderhandelingen voorttezetten, waarvan het oogmerk is eene bevrediging, noodzakelyk voor de rust van het schiereiland, te bewerkstelligen, tusschen de vorsten van het Huis van Braganza.

"In het midden der ernstige gebeurtenissen waarmede Europa bezig was, vond ik het raadzaam de uitwerkingen van myne billyke wraak tegen eene Barbarysche mogendheid optescborten; maar ik kan niet langer de aan myne vlag aangedane beleediging ongestraft laten. De treffende vergoeding welke ik wensch ter voldoening van Frankryks eere, zal met de hulp der Voorzienigheid tot voordeel van het Christendom uitvallen.

"De staten der ontvangsten en uitgaven zullen U terzelver tyd met den staat van onze behoeften en hulpbronnen voor het jaar 1830 worden voorgelegd. Ik heb het genoegen te bemerken dat in weerwil der vermindering welke in den opbrengst over het jaar 1829, in vergelyking met dien van het voorgaande jaar, had plaats gehad, dezelve de berekening van het budjet overschreden heeft.

"Eene jong geledene bewerking heeft genoegzaam den interest aangewezen waarop beleeningen kunnen gedaan worden; dezelve heeft de mogelykheid aangetoond, om de lasten van den staat te verligten.—Eene tot het amortisatie fonds betrekkelyke wet zal U voorgelegd worden. Het zal in verband gebragt worden met een plan van betaling of uitwisseling, welke wy hopen den belastingschuldigen bevredigen zal in hetgeen zy van onze bezorgdheid verwachten, bestaanbaar met de billykheid en goeden wil, welke wy die genen onzer onderdanen die hun kapitaal in de publieke fondsen geplaatst hebben, verschuldigd zyn.—De maatregels waarover gy zult hebben te beraadslagen, zullen ten oogmerk hebben, de voldoening van al die belangen. Zy zullen in weinige jaren, zonder nieuwe opofferingen, de middelen aanschaffen ter hulpe van de uitgaven welke gebiedend gevorderd worden voor de verdediging van het ryk, den voorspoed van landbouw en handel, de werken van onze fortressen, die van onze havens, de verbetering van onze wegen en het voleindigen van kanalen.

"Gy zult teffens uwe aandacht moeten bezig houden met verscheidene wetten betreffende de judiciele order, benevens verschillende ontwerpen van publieke administratie en eenige maatregels ter verbetering des toestands van de militairen op half soldy.

"Ik heb medelyden gehad met de verliezen, welke myn volk door een lange en strenge winter geleden heeft; doch de weldadigheid heeft haren bystand vermenigvuldigd, en het is met een levendig genoegen dat ik gezien heb, de edelmoedige zorgen welke besteed zyn geworden aan behoeftigen in alle deelen van het ryk en inzonderheid in myne goede stad Parys.

"Myne Heeren!—De eerste wensch myner harte is Frankryk gelukkig en geeerbiedigd te zien, ontwikkelende al de rykdommen van haren grond en van hare nyverheid, en genietende in vreedzame instellingen, de zegeningen welke myn vast besluit is te bevestigen. Het Charter heeft de publieke vryheid onder de waarborg der regten van myne kroon gesteld. Deze regten zyn heilig. Myn pligt jegens myn volk is, hetzelve aan myne opvolgers geheel overtemaken.

"Pairs van Frankryk!—Afgevaardigden van Departementen!—Ik twyfel geenzins aan uwe medewerking ter uitvoering van het goede, hetwelk myn wensch is te volbrengen. Gy zult de trouwlooze aanhitsingen welke kwaadwilligen zoeken voortteplanten, tegen gaan. Indien strafwaardige bedryven, hinderpalen, welke ik niet wensch te voorzien, tegen myn gouvernement mogten doen ontstaan, zal ik de magt weten te vinden om dezelve te boven te komen in myn vaste voornemen ter handhaving van den vrede, in myn billyk vertrouwen in Franschen en in de liefde welke zy steeds aan hunne koningen bewezen hebben."

Deze aanspraak geeindigd zynde, berigtte de kanzelier aan de Pairs, na dat hy de bevelen van Zyne Majesteit ontvangen had, dat Zyne Majesteit hen veroorloofd, om in deszelfs tegenwoordigheid hunnen pligt te vervullen; dat hy voort zou gaan het formulier voor te lezen; en dat een ieder der Pairs, wier namen hy zoude opnoemen, moest antwoorden, staande en van deszelfs plaats 'Ik zweer het.' De kanzelier las het formulier luidende aldus:—'Ik zweer getrouw aan den Koning te zullen zyn, te gehoorzamen het konstitutionele charter en de wetten van het ryk, en myzelve in alle dingen te gedragen gelyk het betaamt aan een goeden en getrouwen Pair van Frankryk.' Na dat verscheidene Pairs onder dewelke de Hertog van Nemours, zoon van den Hertog van Orleans zich bevond, den eed hadden afgelegd, werden de gedeputeerden op gelyke wyze beëedigd en de zitting werd verklaard geopend te zyn. Het gejuich van *Vive le Roi* volgde op des koning's aanspraak.

UITTREKSELS UIT SURINAAMSCHE COURANTEN.

Onlangs is in de Fransche dagbladen een berigt medegedeeld wegens eene onderneming, tot welker uitvoering zich te Parys eene maatschappy gevormd had, en welke niets minder zoude beoogen dan om den Donau en den Ryn, door middel eener gegravene vaart, te verbinden. De voordeelen, welke de uitvoering van dit, sedert eeuwen dikwyls opgewarmde, maar steeds weder opgegeven, ontwerp zoude opleveren, worden in het bedoelde berigt, met echt Fransche welsprekendheid aldus uit een gezet.

"Door het graven van die vaart zullen de twee grootste rivieren van Europa er slechts éene uitmaken. Door eene wyduitgestrekte binnenlandsche scheepvaart zullen de twee uiteinden van Europa met elkander vereenigd worden. De reiziger, die zich te Londen inscheept zal door middel der Hollandsche vaarten en rivieren, Konstantinopel, kunnen bereiken, zonder een voet aan wal te zetten; wat meer is hy zal op die wyze, door geheel het vaste land van Europa heen tot aan het einde van Ethiopie kunnen reizen. De schoonste gewesten der aarde, de kusten van den Bosphorus en van klein Azie, zullen dan als voor onze deur liggen. Londensche stoombooten zullen de geheele kust der Zwarte zee bevaren: en indien de Russische Regering, door een edelen nayver bezield, een kanaal van de Zwarte zee naar de Kaspische wil graven, dan kunnen wy te water tot aan den voet van den Himalaya doordringen. . . . . Wy durven het gerustelyk beweren, het door ons ontworpen kanaal zal voor de wereld nog nuttiger worden, dan dat, hetwelk men door de landengte van Panama wil graven."

Mag men voorts aan dat berigt geloof slaan, dan is niets gemakkelyker, dan de uitvoering van dat ontwerp. Men zoude namelyk het bed van den Donau, van Ulm opwaarts tot Stuhlingen (waarschynlyk Tuttlingen) verbreeden en uitdiepen, vervolgens van laatstgemelde plaats af, in de strekking van de Kintzig, door het Zwarte woud heen, een kanaal naar den Ryn graven.

Zonder een naauwkeurige kennis der plaatselyke gesteldheid, is het moeijelyk te beoordeelen, of de uitvoering van dit

ontwerp aan mindere zwarigheden onderhevig is, dan dat, hetwelk in 1827 door den Heer *de Ferussac* is voorgesteld geworden, die, in zyn werkje: *Sur l' union de la Mer Noire et de l' Atlantique*, voorstelde, om den Donau met den Main en Ryn te verbinden door middel van een kanaal tusschen de riviertjes de *Altmühl* en de *Rezat*; de onuitvoerbaarheid van welk ontwerp destyds door vele bekwame mannen in Duitschland is aangewezen geworden.

Maar is het wel waarschynlyk dat diegenen, welke sedert langen tyd, met grondige kennis van zaken, naar de middelen gezocht hebben, om de vereeniging der bedoelde rivieren te bewerken, niet op het denkbeeld zouden gekomen zyn, om den thans voorgestelden weg in te slaan, indien by denzelven wezenlyk geene onoverkomenlyke zwarigheden gevonden werden? Indien men daarenboven op den kermisstyl van het aangehaalde berigt let, dan kan men zich naauwlyks onthouden om ook op dit geval toe te passen het geen de Heer *de Ferussac* in het bovengenoemde werkje van zyne landgenooten in het algemeen zeide: "dat zy namelyk, met eene ongeloofelyke ligtzinnigheid, en zonder overleg, de meest buitengewone en onbekookte ontwerpen verzinnen, en in overleg en bedachtzaamheid voor andere volken verre moeten achter staan."

Aan de akademie van wetenschappen zyn door zekeren heer *Mosicli* zes armstoelen en eene canapé van glas, en wel van zeer fijne glasdraad vervaardigd, aangeboden. De maker beweert dat de stoelen zeer sterk zyn.

Uit Berlyn meldt men dat de hoogleeraar *Perrot*, die bezig is met het doen eener wetenschappelyke reis, met zyne reisgenooten in het St Joris klooster, aan den voet van den berg Ararat is aangekomen, waar hy zich nog in het begin van October bevond. Twee malen heeft hy beproefd den Ararat te bestygen; de eerste maal klom hy 13.000 voeten hoog, doch moest wegens de schrikkelyke steilte van den oostelyken overhand van den berg het verder klimmen staken; by de tweede poging kon hy ook den top niet bereiken, maar klom 15,000 Fransche voeten hoog dus hooger dan de spits van den Montblanc, en bleef naar zyne berekening nog 2000 voeten beneden de kruin. Hy zou, zoo het weder zulks toeliet, nog eene poging aanwenden om tot de spits te geraken. Op het hoogste punt, waar hy gekomen was, heeft hy een houten kruis geplant met een latynsch opschrift, inhoudende, dat onder de regering van keizer *Nicolaas* deze heilige plaats voor het christelyk geloof gewapenderhand veroverd is door den generaal *Paskewitsch Erivanski* in het jaar des Heeren 1827.

Onder de petitien, waarop onlangs in de Tweede kamer der staten Generaal rapport is uit gebragt, bevond zich eene van *Aalbert Derksen*, by Arnhem, welke te kennen geeft dat het hem gelukt is om in de openbaring van Johannes een onfeilbaar middel te vinden tot bevordering van het heil des land en van de eendragt onder de ingezetenen. Hy verzoekt, dat de Vergadering hem toestaa, slechts ééne preek voor haar te komen doen waarin hy zich sterk maakt Hun Edel Mogenden gezamenlyk te bekeeren, met welke bekeering dan het Duizendjarig Ryk een aanvang zou nemen. De commissie, hoezeer niets vuriger wenschende, dan dat dit Ryk zoo spoedig mogelyk verschynen moge, stelde echter voor die verzoekschrift ter zyde te leggen, waartoe de Vergadering besloot.

De Duitsche dagbladen hebben meer malen gewag gemaakt van de verschillen tusschen den Koning van Engeland en Hanover en den hertog van Brunswyk, zonder den aard dier verschillen duidelyk op te geven. Tydens het congres van Weenen, werd, op voorstel van Pruissen en Engeland, het hertogdom van Brunswyk opgedragen aan *Karel Frederik*, toen 11 jaar oud. *Z. M.* de Koning van Engeland en Hanover, zyn oom, werd zyn voogd en de regent des hertogdoms tot aan zyne meerderjarigheid. Hoezeer de jonge vorst reeds in 1822 den ouderdom van 18 jaar bereikt had en wettelyk mondig was, werd hy echter eerst vóór twee jaren van de voogdyschap ontslagen. Hierin meent hy, dat eene eerste reden van bezwaar gelegen is. Eene tweede zou zyn, dat de Koning, zyn voogd, een der fraaiste kasteelen des hertogdoms aan eenen gunsteling zou geschonken hebben. Over dit een en ander heeft de jonge vorst zich in de hevigste uitdrukkingen tegen zynen oom uitgelaten. De zaak werd voor de Duitsche bondsvergadering gebragt, welke een besluit nam, dat aan den Koning voldoening zou gegeven worden; dan de hertog liet daarop antwoorden, dat hy liever de kans van eenen oorlog zou wagen, dan zich aan dit besluit te onderwerpen. Volgens de bepaling, door de bondsvergadering daarby gemaakt, zouden nu de Koning van Saksen en de Keurvorst van Hessen-Kassel 5 à 6000 man naar Brunswyk hebben moeten zenden, om de uitvoering des besluits te bevorderen; dan Z. M. de Koning van Pruissen in tusschen beiden getreden en daarop zyn er onderhandelingen tusschen de kabinetten van Berlyn en Londen geopend, om zoo mogelyk de zaak nog in der minne te schikken.

Uit Kandia schryft men: De in een korten tyd herwaarts overgebragte tyding van het sluiten der vredesliepals een vuur onder de Grieken van het eiland voort, die deze gebeurtenis wachtende waren, om over de hun bevoorstaande toekomst te kunnen oordeelen. De ter zelfder tyd uit Egina ontvangen berigten luiden niet voldoende, en de insurgenten zien de mogelykheid voor uit dat Kreta aan Turkyen zal kunnen onderworpen blyven. Intusschen wachten zy van het gouvernement geld en troepen.— Gouverneur *Hann* is naar Karabusa geweken. In het distrikt van Apokorona hebben onder de Grieken onlusten plaats gehad, ten gevolge van welke de Sfakioten twee dorpen hebben in den brand gestoken. De olyoogst is geheel mislukt; de olyven zyn, uit gebrek aan sap, voor den tyd afgevallen, en zyn zoo slecht, dat de olypersers het niet de moeite waard achten ze te doen opzoeken. De door Kreta naar Argos in het congres gezonden 30 afgevaardigden, zyn met 40 paarden, die te Kissamos ontscheept werden, hier terug gekomen. Het gerucht heeft zich verspreid dat de Seraskier des eilands, *Suleiman*-Pacha, een bevel van den Grooten Heer in handen heeft, waarby hy wordt gelast alle Grieken met uitzondering van kinderen beneden 7 jaren, te vermoorden. Dit gerucht is echter door de Grieken uitgestrooid; dezen hadden den 30sten Augustus eenen algemeenen aanval tegen de Turken aangekondigd; des avonds te voren hadden de Grieken by den berg Melaxa een groot vuur aangestoken, doch beproefden geenen aanval. Den 7den October deed de bezetting van Kandia, op bevel van den Seraskier eenen uitval tegen de Grieken, die met verlies van 150 man uit hunne stellingen verdreven werden. Omstreeks den 20 of 25sten September kwamen eenige Sfakioten naar het dorp Samarapoli, distrikt Retima, om eene jonge Griekin te schaken; haar broeder echter verdedigde haar gewapenderhand en schoot een der roovers neder; oogenblikkelyk verzamelde eene menigte hunner aanhangers, die het dorp in brand staken. De Heer H . . . ., een ryke Engelschman, die in de eerste tyden der Grieksche revolutie eene wetenschappelyke reis door Egypte deed, bevond zich juist te Kairo, toen aldaar een negenjarig Grieksch meisje van *Kandia* te koop werd geboden. De Engelschman kocht het kind, zond het naar Engeland, deed het zorgvuldig opvoeden, en trouwde eenigen tyd later het vyftienjarige meisje. Den 7den September is nu de Heer H . . . met zyne jonge echtgenoot uit Malta aangekomen, en naar hare geboorteplaats, in de provincie Retimo, distrikt Apodonilla, vertrokken, om de ouders zyner gemalin in haar geluk te doen deelen. Deze verbaasden niet weinig hunne dochter, na eene afwezendheid van 9 jaren, als eene groote, prachtig gekleede en van bedienden omgeven dame terug te zien, doch weigerden niettemin haar terstond te volgen. De Grieksche revolutie levert eene menigte soortgelyke episoden, die stof tot belangryke tooneelstukken verschaffen. Eenmaal zal de geschiedenis deze schoone trekken van Europesche menschlievendheid en edelhartigheid opzamelen.

FROM ST. THOMAS PAPERS.

April 17.

SPEECH

of the King of France, on the opening of the Chambers.

(*From the* London Times, *March 4*)

"To-day, March 2, the King opened the session at the Louvre. His Majesty left the Tuileries at one o'clock. A salute of 21 pieces of cannon announced his departure. A deputation of a dozen of the Peers of France, with the Chancellor at their head, and a deputation of 25 Deputies of Departments, went to receive the King — His Majesty entered the Hall of Sitting, and took his place on the throne. At his right was the Dauphin; at his left the Duke of Orleans; next to the Dauphin was the Duke of Chartres; on the left of the King, somewhat in advance, was the Chancellor of France.

"The Ministers, Marshals, and Knights and Commanders of the various orders, with other persons holding official stations, were on the right and left of the steps of the throne.

"The deputies were placed on seats opposite and to the left of the King.

"The Dauphiness, the Duchess of Berry and her two children, the Duchess of Orleans and her daughter, witnessed the ceremony from a box.

"The assembly standing up, and being uncovered, the King desired the Peers to be seated, and the Chancellor of France informed the Deputies that they were permitted to be seated.

"The sitting having taken place, the King pronounced the following speech:—

"'Messieurs,—It is always with confidence that I assemble round my throne the Peers of the realm, and the Deputies of the departments.

"'Since your last session, important events have consolidated the peace of Europe, and the concert established between my allies and me for the happiness of the nations.

"'War has been extinguished in the East. The moderation of the conqueror, and the amicable intervention of the Powers, by preserving the Ottoman empire from the evils which threatened it, have maintained the equilibrium and confirmed the ancient relations of States.

"'Under the protection of the Powers which signed the treaty of July 6, Greece will rise independent from its ruins. The choice of the Prince called to reign over it will sufficiently evince the disinterested and pacific views of the Sovereigns.

"'I pursue at this moment, in concert with my allies negotiations, the object of which is to bring about a reconciliation, necessary for the repose of the Peninsula, between the Princes of the House of Braganza.

"'In the midst of the grave events with which Europe was occupied, I found it expedient to suspend the effects of my just resentment against a Barbary Power; but I cannot leave longer unpunished the insult offered to my flag. The striking reparation which I desire to obtain in satisfying the honour of France, will turn out, by the aid of Providence, to the advantage of Christendom.

"'The accounts of the receipts and of the expenditure will be submitted to you at the same time with the state of our wants and resources for the year 1830. I have the satisfaction of seeing, that in spite of the diminution which has taken place in the revenue of 1829, comparatively with that of the preceding year, it has exceeded the estimates of the budget.

"'A recent operation has sufficiently indicated the interest at which loans have become negotiable; it has demonstrated the possibility of alleviating the burdens of the state. A law relative to the sinking fund will be presented to you. It will be connected with a plan of repayment or exchange, which we hope will reconcile what the tax-payers expect from our solicitude, with the justice and good will due to those of our subjects who have placed

their capital in the public funds. The measures on which you will have to deliberate will have for their object to satisfy all those interests. They will afford the means of assisting, without new sacrifices, and in a few years, towards the expences which are imperiously required for the defence of the kingdom, the prosperity of agriculture and of commerce, the works of our fortresses those of our ports, the repair of roads, and the finishing of canals.

" 'You will have, likewise, to occupy your attention with several laws relative to the judicial order, with different projects of public administration, and with some measures destined to ameliorate the condition of the military on half pay.

" 'I have sympathized in the sufferings which a long and rigorous winter has inflicted upon my people; but charity has multiplied its succours, and it is with a lively satisfaction that I have seen the generous cares lavished upon indigence, in all parts of the kingdom, and particularly in my good city of Paris.

" 'Messieurs,—The first desire of my heart is to see France happy and respected developing all the riches of her soil and of her industry, and enjoying in peace institutions, the blessing of which it is my firm purpose to consolidate. The charter has placed the public liberties under the safeguard of the rights of my Crown.—These rights are sacred. My duty towards my people is to transmit them entire to my successors.

" 'Peers of France,—Deputies of Departments,—I doubt not of your concurrence to effect the good which I wish to accomplish. You will repel the perfidious insinuations which malevolence seeks to propogate. If culpable manoeuvres should raise up against my government obstacles which I do not wish to foresee, I shall find the power of surmounting them in my resolution to maintain the public peace, in my just confidence in Frenchmen, and in the love which they have always shown to their Kings.'

" This speech being ended, the Chancellor, after taking the orders of his Majesty, informed the Peers that his Majesty permitted them to fulfil this duty in his presence, that he was going to read the formula and that each of the peers, whose names he was going to call, should answer standing, and from his place, 'I swear it.' The Chancellor then read the formula, thus expressed:—'I swear to be faithful to the King, to obey the constitutional charter and the laws of the kingdom, and to conduct myself in every thing as becomes a good and loyal peer of France.' After several peers had taken the oaths, among whom were the Duke de Nemours (son of the Duke of Orleans), the deputies were sworn in like manner, and the session was declared to be opened. Acclamations of '*Vive le Roi*' followed the King's speech."

" *Singular origin of the Prince Leopold of Saxe-Coburg's elevation to the throne of Greece.*

" All eyes are at present fixed upon Prince Leopold of Saxe-Coburg. This Prince's fortune is singular. It is not owing to the lustre of his birth, nor to any cause personal to himself, that he thus occupies public attention. He is indebted for it to his character of son-in-law to the King of England, and to the chances which this character gives him of aspiring to rule over modern Greece. If this event should occur, he will be much indebted to Napoleon; for he was the primary cause of his alliance with the heiress to the throne of Great Britain, from whence now originate his pretensions to a new crown.

" It may be supposed that such an assertion stands in need of proof to support it. To supply it we must go back a little.

" Whilst Napoleon marched on Moscow, England neglected no means of arresting the torrent which threatened to sweep all before it. It was no longer possible to raise up opponents to Napoleon amongst monarchs. They had all submitted to him, his slaves or allies. The people, until that time so despised and since considered of no account, were next thought of. Advantage was taken of the discontent occasioned by a state of permanent war, and all the evils resulting from it; and in the name of public interests, the support of multitudes was solicited towards the restoration of thrones.

" Amongst the people oppressed by the existence of the continental system, the infraction of which was declared to be the cause of the invasion of Russia, none suffered more than the Hollanders from the interruption of commerce and navigation. The position of Holland, bordering on ancient France, and her proximity to the British coast, must extremely facilitate any project founded on a rising of the people against the power of Napoleon. But the partisans of independence in Holland required a chief who was previously dear to the country. What better choice could be made in this respect than that of the Prince of Orange, whose name was identified with the recollection of the liberty conquered from Philip II? The Cabinet of St. James cast its eyes on the hereditary Prince of Orange, then serving in Spain in the capacity of aide-de-camp to the Duke of Wellington, as a proper chief for the ancient vassals of his family. This young man already excited the most favourable hopes; but, quite unknown to the people, whose leader it was proposed to make him, without any previous acquaintance which would enable them to appreciate his personal capacity,—without political weight owing to the loss of the territories of his house,—it was felt that it was necessary in the first instance to represent him under very favourable circumstances, in order that he might acquire the public confidence as soon as he appeared. His marriage with the Princess Charlotte was resolved upon by the three Houses of Hanover, Brunswick, and Orange.

" This arrangement wanted nothing but the consent of the young people. It was not without cause that fears were entertained on this point. Their mutual dislike had been manifested on several occasions.

" Matters were in this position when the imperial police of Hamburgh learnt that one of the principal officers of the House of Orange had furnished himself at Berlin with a passport under a fictitious name, by means of which he hoped to proceed to England. To stop his journey would have been easy; but nothing was known respecting his mission, which appeared the more important because it was veiled in mystery. It was considered better to follow him in his course.

" He was lost sight of in London for some weeks, and already his watchers were beginning to despair of refinding him, when he suddenly re-appeared, visited the members of the three illustrious families before mentioned, and re-embarked for Gottenburgh, a Swedish town situated on the Sund.

" There he took another passport and disguise, but notwithstanding this double deception he was recognized and arrested as soon as he put foot on the imperial territory.

" The papers found in the secret pocket of the traveller's carriage, announced that he had been commissioned to proceed to the young Prince, with the intention of inducing him to marry the heiress to the English throne. Not having found him in London, he had been obliged to proceed to Spain, where the young Prince served in the English army. It was this voyage which caused the traveller to be lost sight of.

" The envoy of the House of Orange, a man of merit and courage, took part in the battle of Talavera de la Reyna by the side of his young master, who distinguished himself in this action, and was wounded there. The morning after the action he was intrusted with various letters, amongst which was one from Lord Wellington, declaring the hopelessness of all efforts against the firm resolution of his Aide-de-Camp not to contract the union which was urged upon him.

" The Prince's reply stated the motives of his refusal. They were confidential, and should not be divulged; but a just and noble pride dictated his last phrase, which was as follows:—'I will never consent to be the first subject of my wife.'

" The originals of these despatches were sent the same day to the Emperor, who received them at the moment when he was entering the Kremlin. As soon as he was acquainted with their contents, he is said to the Prince d'Eckmuhl—'Here is an important project laid open. I well know how to prevent this marriage, by means of which it is meant to excite my people of Holland to rebel against me.'

" Napoleon, during his retreat, carefully preserved the letter of the young Prince, and on his arrival at Paris he caused it to be sent to the Princess Charlotte. She employed it to put an end to the importunities with which she was assailed.

" During the journey that the Emperor Alexander made into England whilst his troops were in France, Prince Leopold, who was in his suite, was noticed by the Princess, and soon afterwards he was accepted as son-in-law by her august father.

" This Prince, therefore, is indebted to Napoleon for his unhoped for alliance.—He even owes to him the crown of Greece, if he should obtain it; for but for the destruction of the project of the houses of Hanover and Orange, he would have been still in the service of Russia. Assuredly Metternich, Wellington, and Polignac would not have sought for him to place in his hands the sceptre of Greece."

SAND BANK BETWEEN HALIFAX, SCOTIA, AND THE BERMUDA ISLANDS.—The following account of a Sand bank above water, in the North Atlantic Ocean cannot be too widely circulated as the danger lies equally in the track of our homeward bound West Indiamen, and other vessels from America; and it is probable that some of the many missing ships have thereon terminated their voyage. On 22d August 1827 the brig Joseph Hume of Greenock, Rattray, Master, on her passage from Mobile to Liverpool, discovered a sand bank in latitude 39° N. and longitude 64° 20 W. As this vessel passed within a quarter of a mile of the danger, the white sand was seen above water, and sounding at that distance was obtained in 20 fathoms water, sandy bottom. From a birdseye view which the Mate Mr. Alexander Nunn, took of the bank, it appeared to be of a horse shoe form, the opening facing the S. W.; the extent of the bank was estimated at not more than half a mile or three quarters at most. This dangerous bank is situated North of the Bermudas, about 387 miles, and certainly should be surveyed by a vessel of war,* and its exact site determined with certainty.—The above account was communicated by Captain James Potter, of the bark Science of Greenock; he received the information from his chief mate, Mr. Nunn, who at the time of the discovery, requested of the Master permission to go for a few buckets of sand, but he would not grant it. Captain Potter observes that "as this dangerous bank lies directly in the track of all vessels, pursuing a north easterly course from the Florida channel, I deem it my duty to give it the earliest publicity in hopes that it will be the means of saving many valuable lives and much property. Many of our vessels from Jamaica, Honduras, New Orleans &c. are supposed to have foundered at sea, when this bank may have caused the loss of several, as it lies with outstretched arms to receive them May not the Busy, Contest, Acorn and others of H. M. ships, which are supposed to have foundered at sea have been wrecked and overwhelmed upon this bank?

* There has also lately been discovered a shoal near the Azores and one south of Bermudas; it is understood that men of war have been sent to explore these dangers. Captain Marryat was sent to look for the former; we hope the results will be made public, and not closeted up at the Hydrographic office, as all other Hydrographical notices have hitherto been. An annual work on this subject, emanating from that office would really be a treat, and inspire the nautical world with hope, that the store of useful information now mouldering away on the shelves, and in the drawers of the Admiralty would not be lost to the nation.—*United Service Journal.*